

En Julberättelse

Det rörde sig mer än vanligt med bradskaende luta på Stockholms gator, men så var det också situationen. Och en riktigt julaktion åtta hundra vinter med sano, nästan sätter och spänning.

Stockholmskungen är alltid glad och väl godt, artig tynne, det är intet resten ej heller för Justitets ära att vara mörkrets prinsesse, och i dag är det helt naturligt, att han glada synen skall riktigt stråla fram, varmede som den pris unnsundande jugor och elektriseringen som — ja, som endast en stockholmskungs ungsgäst.

Herrarna lyttas idelgen trots kylan, och glada hälsningar — god jul! utväxlas litet i avlastades mälan de motändre frängsens på Norrtito är stor, och det kan ej undgas emellanåt, att man snällt hvarandra litet smärt. Men det betyder lora i dag. Det är ju just det, och därfär man ej var så nögräd.

För en är alde gator, som mynta ut från Gustaf Adolfs torn, gar bland mängden en medlemmaren man, klädd i cylinderhatt och brun överrock. Hällningen är odländring och hans gang rask, men understundom böjs hans huvud, liksom votr han tröt, och ett torrlag, modstund uttryck snyggar sig över hans hår, uttryckssluts andets drag. Under armen bar han en pappersrusle. Då han humpat utanför operakällaren, stannar han för ett ögonblick. Undras om han skall ga in och uppförra en tjugoförmörg! En liten smörgräs o. h. en halv o. ar allt hra fristande efter dagens släp på bytan, den "nej!" sager han halhögt för sig själ, och känner utanpa hakan — "bara tio kronor, och Clara och barnen vanta!"

Det fanns en tid, då Frans Malmborg, så var männen namn, ej be hönde se så noga på slantarna. Men han var i sin ungdoms kraft dä o. hade en blomstrande affär i Jönköping. Samma vag som han nu gick i den sena middagsstunden på plattanen hade han fått även i de lyckliga dagarna. Han kom blott tillbör val någ det. Det var under hans affärsresor förr i världen, då han brukade bo på hotel d'Angleterre vid Drottninggatan. Grosshandlare Malmborg från Jönköping skyldade ofta d'Angleterre's framlingsbok, sida vid sida med en Adlersparre, Posse och Klingstjerna, — det var och är än nu ett gammalt aristokratiskt hotel d'Angleterre, och grosshandlare Malmborg ville ej förläva.

"Grosshandlare Malmborg" — och mannen skräckte bättre o. h fortsatte sin väg utåt de nya stads delarna, hela vägen församkt i de tankar som nys väckts till hils honom. Hulvudet böjde sig oftare än fört, och det modstuna, förlägna uttrycket stannade kvar på det lätta lärade ansikte.

II.

En stor tegelstensbyggnad uppe vid Vestmannagatan puttrades vid samma tid på en köksspis en grytta och förrådde genomb de luktängor den utsände, att den innehöll det vanliga s. k. juluppet. På ett litet bord i det illa, mycket illa köket, blankte på en höit duk magra kuvert och en skål med efterrätt och kakor.

Det illa köket var särdeles fint hället och förrådde omisskänligt en ordningsfull knivling hand. Tätt intill grytan och ibland hängande sig på täksparsen för att kunna se och luksa bättre på den oroliga grytan, stod en gosse och en flicka på respektive s. o. h 7 år. Barnen sågo nattu utisimtarliga men väl värda dräkter, och en viss glad nyfikenhet i deras små runna blåggda anlets förhånd annu mer åt barnsligt täcka deras uppfrådande.

"Vi ska" varo mycket tysta, har manfta sagt!, hvilskede den lille spörre Carl till system. "Mamma skriver till mormor!"

"Jaa, da ta vi!" ropade lilla systern, i en väl hög ton, att hennes kamrat länna sig förrådet att varande höja ett finger och komma med ett hysch till den illa prämakraskan, som också förskracke rosten.

"Kommer Ellen ihåg när vi boda i Jönköping, men då var Ellen så liten, men vi hade gryta med dopp då må!", sade gossen.

"Joo dä! Ellas tåmme hår, — den tote fabbeken, ta vi då dit, då vi mytte roligare! Lilla Ella hade en så fin klänning där!"

"Hysch, tala inte så högt, lilla mamma blir så lessen, så lessen, om hon hör Ella säga så!"

Och det kan nog också hända, att "lilla mamma" lyssnade till hvad Ella sa, ty irång det innanför köket ligande rummet hördes en djup suck och bullret af en stol, hvarpå i dörren visade sig en vid pass tjugufemårig kvinna, enkelt men omsorgsfullt klädd. De stora nägot svärmodiga ögonen, fulla med ett innerligt kärlekshult, uttryck på hennes små barn.

"A' barnen snälla nu en stund, smart kommer lilla pappa hem, och det finnes äcta kartgold, hos honom, hvad människorna än må säga eller tänk om den fyllda miss-

hoppare kring den smärtta kvinnan, lyckade grossören. Hans hustru känner honom, och Gud ske lof för

"God välsigne mina smä", sade Nu här jag vissat slutta i flygande från Malmberg — det var nämligen flang, när dei går i trappan.

Vi taga oss friheten! lura hval. Alltid din egen Clara.

Hon skriver:

Stockholm, julfesten 18—

Kära gamla mamma!

Jag har nys mötttagit det stora paketet, som dock ej är oppnadt, men Axel ej kommit från hems.

Den inkommande till motes, och

lyftes emot härom. Det var mycket distigts d grosshandlare Malmberg, numera rärelsförträdare vid statens järnvägars arkitektkontor, en befattning som bekant är hos honom skaffat mina lärdomar bär mina ej letat, se att han är god, och även vet hvad han utsett.

Men jag anar, att var

min mormor

med vang omstansamt ihågkommen osa alla och han innehade var dock anpräksas-

takten innerlig på forhand för den

gladie "mormor" bereder isymner-

barnen, de små ståckarna! Har

den stund ledig nu — mitt lilla

pustok är orör — och vill s. b.

herr Malmberg — an att gla

gagna — att pappa mig

ordig min alskade mamma. Det mon i från hänsynsagrar.

Herr Malmberg hade som sagt varit en förförande hörnan i morgon och en man del ar andas undangjö. Den du vet, mamma lilla, att din doc-

ter har mycket att göra. Stora

rinnumen, laga maten kloda och se

etter barnen, allt på egen hand —

ga, adarskraser. Men att herr Malmberg var som sagit varit betydande allarsvärmer i

gång, tänker på forna tider i det

ställe sina betalningar, hvil

ganda saknade Jönköping. Men visste, att den godisnämnde M. stod

ändå skulle jag vara mera nöjd och

tackas mot God, om jag aldrig

gång före Axel glädigen. Stora

tillfaller till pappa, att mina

mormor

är allt glada dem därinna-

ga. Då inträffade det en al dessa vanliga

det kännes inländ litet svårt, då

mera betydande allarsvärmer i

herr Malmberg — an att gla

gagna — att pappa mig

ordig min alskade mamma. Det mon i från hänsynsagrar.

Herr Malmberg var son sagit

hemkommen från ritbyrån o. h

gång, tänker på forna tider i det

ställe sina betalningar, hvil

ganda saknade Jönköping. Men visste, att den godisnämnde M. stod

ändå skulle jag vara mera nöjd och

tackas mot God, om jag aldrig

gång före Axel glädigen. Stora

tillfaller till pappa, att mina

mormor

är allt glada dem därinna-

ga. Då inträffade det en al dess

det kännes inländ litet svårt, då

mera betydande allarsvärmer i

herr Malmberg — an att gla

gagna — att pappa mig

ordig min alskade mamma. Det mon i från hänsynsagrar.

Herr Malmberg var son sagit

hemkommen från ritbyrån o. h

gång, tänker på forna tider i det

ställe sina betalningar, hvil

ganda saknade Jönköping. Men visste, att den godisnämnde M. stod

ändå skulle jag vara mera nöjd och

tackas mot God, om jag aldrig

gång före Axel glädigen. Stora

tillfaller till pappa, att mina

mormor

är allt glada dem därinna-

ga. Då inträffade det en al dess

det kännes inländ litet svårt, då

mera betydande allarsvärmer i

herr Malmberg — an att gla

gagna — att pappa mig

ordig min alskade mamma. Det mon i från hänsynsagrar.

Herr Malmberg var son sagit

hemkommen från ritbyrån o. h

gång, tänker på forna tider i det

ställe sina betalningar, hvil

ganda saknade Jönköping. Men visste, att den godisnämnde M. stod

ändå skulle jag vara mera nöjd och

tackas mot God, om jag aldrig

gång före Axel glädigen. Stora

tillfaller till pappa, att mina

mormor

är allt glada dem därinna-

ga. Då inträffade det en al dess

det kännes inländ litet svårt, då

mera betydande allarsvärmer i

herr Malmberg — an att gla

gagna — att pappa mig

ordig min alskade mamma. Det mon i från hänsynsagrar.

Herr Malmberg var son sagit

hemkommen från ritbyrån o. h

gång, tänker på forna tider i det

ställe sina betalningar, hvil

ganda saknade Jönköping. Men visste, att den godisnämnde M. stod

ändå skulle jag vara mera nöjd och

tackas mot God, om jag aldrig

gång före Axel glädigen. Stora

tillfaller till pappa, att mina

mormor

är allt glada dem därinna-

ga. Då inträffade det en al dess

det kännes inländ litet svårt, då

mera betydande allarsvärmer i

herr Malmberg — an att gla

gagna — att pappa mig

ordig min alskade mamma. Det mon i från hänsynsagrar.

Herr Malmberg var son sagit

hemkommen från ritbyrån o. h

gång, tänker på forna tider i det

ställe sina betalningar, hvil

ganda saknade Jönköping. Men visste, att den godisnämnde M. stod

ändå skulle jag vara mera nöjd och

tackas mot God, om jag aldrig

gång före Axel glädigen. Stora

tillfaller till pappa, att mina

mormor

är allt glada dem därinna-

ga. Då inträffade det